

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **K. B.** oskarżonej z art. 212 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 29 marca 2023 r.
wniosku Sądu Rejonowego w Lipsku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.
postanawia:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lipsku postanowieniem z dnia 24 lutego 2023 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy z oskarżenia prywatnego S. W. przeciwko jego byłej żonie K. B. (uprzednio W.) oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w Lipsku nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w sprawie nie zachodzą wymagane przez art. 37 k.p.k., szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od właściwości miejscowej ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów. Wniosek ten, w tym podniesione w uzasadnieniu argumenty nie tylko nie przekonują, aby w sądzie tym brak było warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny, ale przede wszystkim budzi zdziwienie Sądu Najwyższego sam fakt jego złożenia w takim układzie procesowym jak w sprawie.

Należy jedynie przypomnieć, że w tej sprawie toczy się przed Sądem Rejonowym w Lipsku od stycznia 2019 r. postępowanie karne ze wzajemnego oskarżenia prywatnego byłych małżonków S. W. i K. B. (uprzednio W.). Po utrzymaniu w mocy przez Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 1 października 2021 r., sygn. V Ka 95/21, uniewinniającego, w stosunku do S. W., wyroku Sądu Rejonowego w Lipsku z dnia 25 listopada 2020 r., II K 7/19, a stosunku do K. B. uchylającego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, w sprawie obecnie występuje jedynie K. B.. W ciągu tych czterech lat toczącego się postępowania składanych było bardzo dużo wniosków o wyłączenie, czy to wszystkich, czy też poszczególnych sędziów, od rozpoznania sprawy i to głównie przez oskarżoną, ale również przez sędziów Sądu Rejonowego w Lipsku. Żaden z tych wniosków nie został uwzględniony (np. k- 38-39, 59, 75, 592). W trakcie pierwszego rozpoznawania sprawy Sąd Rejonowy w Lipsku zwrócił się nawet do Sądu Najwyższego o przekazanie jej w trybie art. 37 k.p.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jednakże postanowieniem z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. III KO 49/20, wniosek nie został uwzględniony. Podkreślić należy, że zarówno w tamtym wniosku jak i obecnym wskazywano przede wszystkim na zachowanie oskarżonej, która domaga się wyłączenia sędziów Sądu Rejonowego w Lipsku kierując pod ich adresem oraz pracowników sądu liczne zarzuty, w tym związane z prowadzonymi postępowaniami czy też sugeruje uwikłanie sędziów w lokalne układy i znajomość z jej byłym mężem S. W.

Analiza sprawy wskazuje, że zaakceptowanie stanowiska Sądu wyrażonego w uzasadnieniu wystąpienia mogłoby doprowadzić do sytuacji, że to strona, poprzez różnego rodzaju działania, w tym nawet insynuacje, doprowadzałaby do zmiany właściwości miejscowej, nie mającej nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga natomiast, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w zwątpienie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania, a racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy. Tego rodzaju postawa sędziów, starających się za wszelką cenę o przekazanie sprawy i

nierozpoznawanie jej osobiście, nie buduje autorytetu wymiaru sprawiedliwości, a jedynie prowadzi do przedłużenia toczącego się postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.